

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Co/130/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7124217731
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Novotná Mlinársciková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7124217731.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Novotnej Mlinárscikovej a členov senátu JUDr. Agnesy Hricovej a Mgr. Miloša Greguša v spore žalobcov 1/ A. B. C. B., nar. X.X.XXXX bývajúceho v D. E. F. G. H. XX, 2/ A. I. C., J., nar. X.X.XXXX bývajúcej v D. E. H. G. H. X, obaja právne zastúpení JUDr. Martinou Vojtekovou advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie v Košiciach na Štúrovej ulici č. 17 proti žalovanému I. K. ako neznámemu vlastníkovi v zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, IČO: 17 335 345 so sídlom v Bratislave na Búdkovej ulici č. 36 o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Mestského súdu Košice č. k. 64C/31/2024-174 zo dňa 25. júla 2025 takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v napadnutom výroku V. o trovách konania.
Nárok na náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Mestský súd Košice (ďalej len súd prvej inštancie alebo súd) zhora označeným rozsudkom rozhodol nasledovne:

„I. Podielové spoluvlastníctvo žalobcov a žalovaného k nehnuteľnostiam: dom súp. č. XXX, postavený na parcele reg. „C“ č. 5022 a dom súp. č. XXXX, postavený na parcele reg. „C“ č. 5021, oba zapísané na LV č. XXX, okres Košice I, obec Košice – Sever, k. ú. L. B. a k parcelám reg. „C“ č. 5019 – zastávaná plocha a nádvorie o výmere 320 m², č. 5020 – záhrada o výmere 308 m², č. 5021 – zastávaná plocha a nádvorie o výmere 41 m² a č. 5022 – zastávaná plocha a nádvorie o výmere 56 m², to všetko zapísané na LV č. XXXXX, okres D. M., obec: Košice – Sever, k. ú. L. B. sa zrušuje.

II. Do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov sa prikazuje dom súp. č. XXX, postavený na parcele reg. „C“ č. 5022 a dom súp. č. XXXX, postavený na parcele reg. „C“ č. 5021, oba zapísané na LV č. XXX, okres Košice I, obec Košice – Sever, k. ú. L. B. a parcely reg. „C“ č. 5019 – zastávaná plocha a nádvorie o výmere 320 m², č. 5020 – záhrada o výmere 308 m², č. 5021 – zastávaná plocha a nádvorie o výmere 56 m², to všetko zapísané na LV č. XXXXX, okres D. M., N. D. – L., k. ú. L. B..

III. Žalobcovia sú povinní zaplatiť žalovanému zastúpenému procesným opatrovníkom primeranú peňažnú náhradu za jeho zaniknutý podiel v sume 10.400 Eur, do notárskej úschovy pre účely splnenia záväzku v súlade s § 568 Občianskeho zákonníka, a to do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalobcovia sú povinní zaplatiť žalovanému zastúpenému Slovenským pozemkovým fondom primeranú peňažnú náhradu za jeho zaniknutý podiel v sume 73.500 Eur, a to do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet Slovenského pozemkového fondu, IČO: 17 335 345, Búdková 36, Bratislava.

V. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.“

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej len žalobcovia) domáhali zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam: 1/ evidovaným na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Košice, katastrálnym odborom pre okres: Košice I, obec: D. – L., k.ú.: Severné Mesto,

a to k domu súp. č. XXX postavenému na parcele registra „C“ č. 5022 a domu súp. č. XXXX postavenému na parcele registra „C“ č. 5021 a 2/ evidovaným na LV č. XXXXX vedenom Okresným úradom Košice, katastrálnym odborom pre okres: D. M., obec: Košice – Sever, k. ú. L. B., a to parcelám registra „C“ č. 5019 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 320 m², č. 50200 – záhrada o výmere 308 m², č. 5021 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 41 m² a č. 5022 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 56 m² (ďalej len „nehnutelnosti“). Nehnutelnosti žiadali prikázať do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov. Taktiež žiadali, aby ich súd zaviazal zaplatiť žalovanému primeranú peňažnú náhradu za jeho zaniknutý podiel spolu vo výške 83.900 Eur.

3. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku v podstatnom vyšiel zo žalobcami tvrdeného skutkového stavu, pričom zistil, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností evidovaných na LV č. XXX vo veľkosti podielu 1/2 k celku. K predmetným nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX pre katastrálne územie“ Severné mesto, okres: D. M., obec: Košice – Sever, a to stavbe rodinného domu súp. H. XXX postaveného na parc. reg. „C“ č. 5022 a stavbe rodinného domu súp. Č. 8109 postaveného na parc. reg. „C“ č. 5021 je v katastri nehnuteľností evidovaný spoluvlastnícky podiel vo výške 1/2 z celku v prospech neznámeho vlastníka žalovaného, ktorého zastupuje na základe uznesenia Mestského súdu Košice č.k. 64C/31/2024-103 zo dňa 18.11.2024 procesný opatrovník (viď č.l. 103). Žalobcovia sú taktiež podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností evidovaných na LV č. XXXXX vo veľkosti podielu 1/2 k celku. K predmetným nehnuteľnostiam je v katastri nehnuteľností evidovaný spoluvlastnícky podiel vo výške 1/2 z celku v prospech neznámeho vlastníka - žalovaného, ktorého zastupuje Slovenský pozemkový fond (ďalej len SPF). Žalobcovia do konania predložili znalecký posudok č. 12/2024, ktorým bola určená všeobecná hodnota spoluvlastníckeho podielu 1/2 na pozemkoch zapísaných na LV č. XXXXX v sume 73.500,- eur a znaleckým posudkom č. 21/2024 bola určená všeobecná hodnota spoluvlastníckeho podielu 1 na rodinných domoch zapísaných na LV č. XXX v sume 10.400 Eur. Listom zo dňa 13.11.2023 žalobcovia požiadali Slovenský pozemkový fond (ďalej len SPF) ako správcu spoluvlastníckeho podielu neznámeho vlastníka (žalovaného) o zaujatie stanoviska k možnosti uzatvorenia dohody ohľadne zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k pozemkom zapísaným na LV č. XXXXX. Slovenský pozemkový fond listom zo dňa 05.03.2024 vyzval žalobcov na doloženie znaleckého posudku na stanovenie všeobecnej hodnoty predmetu prevodu. Dňa 07.05.2024 Slovenský pozemkový fond oznámil žalobcom, že stanovil cenu predmetných pozemkov na 225,- eur/m². Žalobcovia listom zo dňa 03.09.2024 oznámili Slovenskému pozemkovému fondu, že nesúhlasia so stanovenou cenou a trvajú na cene stanovenej znaleckým posudkom č. 12/2024. Zároveň upozornili Slovenský pozemkový fond, že z dôvodu zdĺhavej komunikácie si svoj nárok na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vrátane nároku na náhradu trov konania uplatnia cestou súdu. V konaní nebolo sporné, že strany majú záujem na zrušení podielového spoluvlastníctva. Taktiež nebola sporná hodnota spoluvlastníckeho podielu 1/2 odstupujúceho spoluvlastníka (žalovaného) k stavbám rodinných domov zapísaným na LV č. XXX vo výške 10.400 Eur. Spornou zostala hodnota spoluvlastníckeho podielu 1/2 z celku na pozemkoch zapísaných na LV č. XXXXX.

4. Vec právne posúdil podľa § 34 ods. 18, prvá veta zák. č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 330/1991 Zb.“), § 16 ods. 1, písm. b), § 23 ods. 1 zák. č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 180/1995 Z. z.“), § 136 ods. 1, 2, § 137 ods. 1, § 141 ods. 1, § 142 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), a na ich základe dospel k záveru, že žalobcovia ako jediní nehnuteľnosti užívajú a starajú sa o ne. Žalovaný dlhodobo o nehnuteľnosti nejaví žiadny záujem. Žalobcovia majú záujem na scelení podielov z dôvodu ich účelnejšieho využitia. V konaní bol žalovaný zastúpený Slovenským pozemkovým fondom, ktorý súhlasil so žalobou v časti výroku o zrušení a prikázaní nehnuteľnosti – pozemkov do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov. Uviedol, že rešpektuje zásadu, že nikoho nie je možné nútiť, aby zotrval v podielovom spoluvlastníctve. Spochybnil žalobcami navrhovanú výšku finančnej náhrady tak, ako bola stanovená v znaleckom posudku. Ako správca, je povinný hájiť záujmy a spravovať podiely štátu a neznámych vlastníkov s najväčšou odbornou starostlivosťou, preto nesúhlasil s finančnou náhradou v prospech ním zastúpeného spoluvlastníka pod trhovou cenou. Finančná náhrada pre ustupujúceho spoluvlastníka má predstavovať taký ekvivalent, za ktorý je možné v danej lokalite nadobudnúť obdobný pozemok. Slovenský pozemkový fond nezastupuje „svoje vlastné“ záujmy, ale zastupuje záujmy fyzických osôb, ktoré sú zo zákonom predpokladaného dôvodu neznámymi vlastníkmi. To znamená, že sami za seba nie sú schopní hájiť svoje záujmy pred súdom. Preto Slovenský pozemkový fond

logicky musí postupovať tak, ako by postupovala akákoľvek iná fyzická, resp. právnická osoba, ktorá by bola známa. Takáto osoba by logicky vychádzala z trhovej hodnoty nehnuteľnosti a mala záujem získať čo najväčší majetkový prospech pre seba, ako odstupujúceho spoluvlastníka za predpokladu, že by bola ochotná vyporiadať spoluvlastníctvo takýmto spôsobom. V zmysle platnej judikatúry súdov, súd posudzuje hodnotu náhrady v prípade zrušenia a vyporiadania spoluvlastníctva podľa trhovej hodnoty nehnuteľnosti v čase rozhodovania o zrušení a vyporiadaní. Žalobcovia predložili súdu znalecký posudok na určenie všeobecnej hodnoty spoluvlastníckeho podielu 1/2 na pozemkoch zapísaných na LV č. XXXXX na 73.500 Eur. Znalkyňa vypracovala aj znalecký posudok na určenie všeobecnej hodnoty spoluvlastníckeho podielu 1/2 na rodinných domoch zapísaných na LV č. XXX, kde však v znaleckom posudku stanovená všeobecná hodnota nebola sporná. Slovenský pozemkový fond sa nestotožnil s výškou náhrady za podiel odstupujúceho žalovaného argumentujúc, že v zmysle ponúk realitných kancelárií v danej obdobnej oblasti sa sumy za 1 m² pohybujú cca v rozmedzí od 180 eur/m² do 250 eur/m². Slovenský pozemkový fond poukázal na realizáciu prevodu v rovnakom k. ú. za cenu 209,15 Eur/m² v roku 2023, pričom uviedol, že je potrebné zohľadniť aj infláciu. Ním navrhovaná cena bola vo výške 225 Eur/m² za všetky parcely, pričom v znaleckom posudku boli ceny diferencované (za parc. č. 5022, 5021 vo výške 176,09 eur/m², za par. č. 5019 vo výške 212,55 eur/m² a za par. č. 5020 vo výške 200,75 eur/m²). V tejto súvislosti sa súd stotožnil s argumentáciou žalobcov, že ponuky realitných kancelárií relevantne nepreukazujú, že ponúkané nehnuteľnosti sa skutočne predávajú za ceny stanovené v inzerátoch. Súd prvej inštancie konštatoval nutnosť súhlasiť, že znalecký posudok vypracovaný M. O. je nepochybne adresnejší, keďže znalec pri vypracovaní znaleckého posudku porovnával ceny porovnateľných k nehnuteľnosti tak, ako sa ponúkajú na realitnom trhu. Znalec zohľadnil samotný charakter nehnuteľnosti, keď prihliadol na to, že sa nachádzajú v záplavovom území rieky Hornád, čo spôsobuje vyššiu hladinu spodnej vody majúcu vplyv na využitie pozemkov a uvedené si zrejme bude vyžadovať ďalšie s tým spojené náklady. K Slovenským pozemkovým fondom predloženej Zmluve o prevode vlastníctva č. 03357/2023-PKZP-K40309/23.00 uzatvorenej medzi Slovenským pozemkovým fondom a Košickým samosprávnym krajom, ktorej predajom bol pozemok o výmere 84 m² v k. ú. L. B. za cenu 209,15 eur/m², žalobcovia poukázali na to, že sa nejedná o pozemky v rovnakom k.ú., resp. mestskej časti, keď ceny pozemkov v časti Severné Mesto a Stredné Mesto sú nepochybne odlišné, nakoľko Stredné Mesto je absolútne centrum mesta, jedná sa teda o lukratívnejšie pozemky ako v časti Severné Mesto. Súd bol tiež toho názoru, že cenové rozpätie medzi žalovaným odsúhlasenou cenou za vyporiadavané pozemky vo výške 225 eur/m² a cenou vyplývajúcou zo znaleckého posudku vypriemerované vo výške 191,37 eur/m² nepredstavuje zásadný rozdiel. Považoval za potrebné zdôrazniť, že znalec stanovil cenu pozemkov zastavaných stavbami s ohľadom na využiteľnosť v nižšej sume, vo výške 176,09 eur a pre nezastavané pozemky vo výške 200,75 eur resp. 212,55 eur/m². Poukázal na to, že žiadna zo strán nemala záujem na vyporiadaní spoluvlastníctva rozdelením predmetnej nehnuteľnosti a jej deľbu nepovažovali za účelnú a dobre možnú. Strany sa zhodli na najvhodnejšom spôsobe vyporiadania spoluvlastníctva prikázaním nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalobcov za primeranú náhradu. Súd pri rozhodovaní tak vychádzal zo Znaleckého posudku predloženého žalobcami vyhotoveného M. O. pod č. 12/2024, keď túto výšku náhrady súd považoval za primeranú. Žalovaný ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemal a ponechal výšku náhrady na úvahe súdu. Súd preto vo výroku I. rozsudku zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobcov a žalovaného k nehnuteľnostiam: dom súpisné č. XXX, postavený na parcele reg. „C“ č. 5022 a dom súpisné č. XXXX, postavený na parcele reg. „C“ č. 5021, oba zapísané na LV č. XXX, okres D. M., N. D. - L., k.ú. L. B. a k parcelám reg. „C“ č. 5019 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 320 m², č. 5020 - záhrada o výmere 308 m², č. 5021 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 41 m² a č. 5022 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 56 m², to všetko zapísané na LV č. XXXXX, okres D. M., obec: D. - L., k. ú. L. B. a predmetné nehnuteľnosti prikázal do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov. Titulom náhrady za spoluvlastnícky podiel žalovaného uložil súd žalobcom povinnosť zaplatiť žalovanému primeranú peňažnú náhradu za jeho zaniknutý podiel, a to v sume 10.400 Eur do notárskej úschovy a v sume 73.500 Eur na účet Slovenského pozemkového fondu. O splnení povinnosti v lehote 30 dní súd rozhodol v súlade s návrhom žalobcov a v súlade s § 232 ods. 3 CSP, podľa ktorého lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.

5. O trovách konania súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu (výrok V.) s poukazom na § 257 CSP, dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti, ktoré zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na dnes už ustálenú súdnu prax (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/17/2009, spis. zn. 5Cdo/67/2010, či sp. zn. 3MCdo/46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v

zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07) a jeho použitie neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo, že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/102/2017). Konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je špecifickým druhom konania, tzv. iudicium duplex, čo znamená, že súd nie je viazaný návrhmi sporových strán a spôsob vyporiadania sa týka oboch sporových strán. Nejde o klasické sporové konanie, v ktorom jedna zo strán dosiahne úspech a druhá je neúspešná. Totiž, v prípade zrušenia a následného vyporiadania podielového spoluvlastníctva pripadá každému zo spoluvlastníkov určitá hodnota vychádzajúca z jeho podielu, a to buď vo forme veci, ku ktorej sa podielové spoluvlastníctvo vyporiadava alebo vo forme finančnej náhrady. Vzhľadom na uvedené súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania v sporoch o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva posudzuje procesný úspech vo veci podľa viacerých hľadísk, teda neberie do úvahy len výsledok konania, ktorý porovnáva s návrhmi strán sporu v priebehu konania, ale úspech vo veci hodnotí aj vo vzťahu k celému priebehu konania, k záverečným procesným stanoviskám strán sporu a prípadne aj vo vzťahu k tomu, či zo strany niektorej strany konania nejde o prípadné zneužitie jeho procesného práva. Ak samotné zrušenie podielového spoluvlastníctva nie je sporné (ako v tomto prípade), súd zohľadňuje aj to, čo bolo medzi stranami sporné a ako bol tento spor vyriešený v rozhodnutí. V danom prípade žalobcovia v konaní tvrdili, že sa so zástupcom žalovaného, ktorým je Slovenský pozemkový fond, pokúšali mimosúdne dohodnúť. Slovenský pozemkový fond však reagoval na list žalobcov až po 10 mesiacoch od jeho doručenia a v celom priebehu konania rozporoval výšku náhrady za spoluvlastnícky podiel žalovaného vo vzťahu k dotknutým pozemkom určený znaleckým posudkom. Podľa žalobcov Slovenský pozemkový fond nemal záujem o vyriešenie veci, svoje rozhodnutie o cene nezodôvodnil a počas celej komunikácie so žalobcami konal nehospodárne. Slovenský pozemkový fond sa v konaní vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcov na náhradu trov konania bránil tým, že nemal inú možnosť, len vstúpiť do konania ako správca pozemkov nezisteného vlastníka, pričom jeho povinnosťou bolo chrániť záujmy nezisteného vlastníka, čo aj robil, keď rozporoval cenu spoluvlastníckeho podielu žalovaného, ktorá bola znaleckým posudkom predloženým žalobcami určená hlboko pod trhovú cenu. Žalovaný so žalobcami komunikoval a pokiaľ na ich listy neodpovedal obratom, resp. v nimi stanovených lehotách, bolo to z dôvodu pracovnej vyťaženia zamestnancov Slovenského pozemkového fondu a nutnosti venovať sa náležite každému jednotlivému prípadu. Slovenský pozemkový fond je zriadený zákonom a koná zo zákona vo veciach pozemkov nezistených vlastníkov, pričom je povinný hájiť záujmy a spravovať podiely neznámych vlastníkov s najväčšou odbornou starostlivosťou. Vychádzajúc z uvedeného mal súd za to, že Slovenský pozemkový fond postupoval v konaní s náležitou odbornou starostlivosťou, tak v predsúdnom ako aj súdnom konaní bol aktívny a reagoval na podania žalobcov a od počiatku súhlasil so zrušením podielového spoluvlastníctva tak, ako to navrhovali žalobcovia. To, že nevyjadril súhlas s výškou ceny za spoluvlastnícky podiel žalovaného a so žalobcami sa mimosúdne nedohodol, neznamená podľa súdu automaticky to, že konal obštrukčne, šikanózne, ani nehospodárne v záujme navyšovať trovy konania. Práve naopak, súd mal za to, že konal v záujme ochrany majetkových práv žalovaného. Z vyššie uvedených dôvodov súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

6. Rozsudok vo výroku o trovách konania (výrok V.) napadli včas podaným odvolaním žalobcovia s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobcom prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uviedli, že rozsudok v tejto časti považujú za nesprávny, pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, h/ CSP). Dôvodili tým, že súd prvej inštancie v napadnutom výroku rozsudku aplikoval § 257 CSP, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na charakter konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva ako tzv. konania „iudicium duplex“, v zmysle ktorého súd nie je viazaný návrhmi sporových strán a spôsob vyporiadania sa týka oboch sporových strán, pričom nejde o klasické sporové konanie, v ktorom jedna zo strán dosiahne úspech a druhá je neúspešná. Ďalej poukázali na to, že súd mal

pri rozhodovaní o trovách konania zároveň za to, že Slovenský pozemkový fond postupoval v konaní s náležitou odbornou starostlivosťou, tak v predsúdnom ako aj súdnom konaní bol aktívny a reagoval na podania žalobcov a od počiatku súhlasil so zrušením podielového spoluvlastníctva tak, ako to navrhovali žalobcovia, pričom to, že nevyjadril súhlas s výškou ceny za spoluvlastnícky podiel žalovaného a so žalobcami sa mimosúdne nedohodol, neznamená podľa súdu automaticky to, že konal obštrukčne, šikanózne, ani nehospodárne v záujme navyšovať trovy konania. Práve naopak, súd mal za to, že konal v záujme ochrany majetkových práv žalovaného. Preto náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán sporu. Žalobcovia ďalej citovali právny názor formulovaný v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020. Do pozornosti dali tiež bod 41. odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, že „vzhľadom na uvedené súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania v sporoch o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva posudzuje procesný úspech vo veci podľa viacerých hľadísk, teda neberie do úvahy len výsledok konania, ktorý porovnáva s návrhmi strán sporu v priebehu konania, ale úspech vo veci hodnotí aj vo vzťahu k celému priebehu konania, k záverečným procesným stanoviskám strán sporu a prípadne aj vo vzťahu k tomu, či zo strany niektorej strany konania nejde o prípadné zneužitie jeho procesného práva...“ Uvedený právny názor súdu považovali žalobcovia za nesprávny a v rozpore s výkladmi § 255 CSP. Žalobcovia zastávajú názor, že procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t.j. víťazstvom) v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. CSP nedáva priestor pri aplikácii zásady úspechu uvažovať o tom, ako sa ktorá strana vyjadrovala v konaní alebo či prípadne nejde o zneužitie procesných práv. V danom prípade bolo podľa žalobcov jasné, ktorá strana je procesne úspešná, a sice žalobcovia. Uvedli, že ak tým súd mienil odôvodniť aplikáciu § 257 CSP, z odôvodnenia rozsudku žalobcom nebolo celkom jasné, čo presne súd považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa. Skutočnosť, že podľa názoru súdu išlo o konanie iudicium duplex alebo že Slovenský pozemkový fond konal s odbornou starostlivosťou v rámci tohto konania, podľa názoru žalobcov nepostačuje na aplikáciu § 257 CSP. Konštatovali, že preto je okrem iného napadnutý rozsudok v tejto časti zároveň nepreskúmateľný. V tejto súvislosti poukázali na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 138/2022 z 23. júna 2022. V zmysle právnej vety uvedenej v predmetnom náleze ÚS SR možno podľa žalobcov uzavrieť, že konajúci súd sa pri odôvodnení tohto výroku rozhodnutia nemohol obmedziť na poukázanie toho, že ide o spor iudicium duplex, kedy sa v zásade nepriznáva náhrada trov konania dôvodiac povahou sporu. Vytýkali súdu, že ak mal za to, že boli naplnené aj napriek procesnému úspechu žalobcov dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalovaného, musel to detailne konkretizovať a vysvetliť, pričom nepostačovalo ani doplniť tým, že zástupca žalovaného konal podľa súdu s odbornou starostlivosťou. Poznámali, že aplikácia § 257 CSP má byť len veľmi výnimočná. Nesúhlasili s názorom súdu v odôvodnení pri aplikácii § 257 CSP, z ktorého vyplýva, že Slovenský pozemkový fond postupoval v danej veci ako v predsúdnom tak v súdnom konaní s náležitou odbornou starostlivosťou. Od samotného počiatku v danej veci postupovali podľa pokynov Slovenského pozemkového fondu, avšak samotný Slovenský pozemkový fond sa podľa názoru žalobcov správal účelovo, obštrukčne a nelogicky, čím zbytočne naťahoval čas a ich náklady. Už po podaní prvej žiadosti adresovanej Slovenskému pozemkovému fondu ako správcovi pozemkov patriacich žalovanému, bolo totižto žalobcom zo strany Slovenského pozemkového fondu adresované, aby dali na vlastné náklady vypracovať znalecký posudok, ktorý určí cenu parciel patriacich do ich podielového spoluvlastníctva, a následne bude možné rokovať o dohode. Napriek tomu, že žalobcovia tak urobili a (na svoje náklady) dali vypracovať znalecký posudok znalkyňou, ktorá je odborníčkou v danej problematike a je aj znalou pomerov v danej lokalite, Slovenský pozemkový fond bez uvedenia jediného argumentu žalobcom odpovedal, že sumu neakceptuje a navrhol vlastnú cenu, ktorú nijakým spôsobom nezdôvodnil. Aj napriek tomu, že sa žalobcovia dožadovali vysvetlenia, Slovenský pozemkový fond opakovane len „formalisticky“ uviedol, že buď budú žalobcovia akceptovať nimi (ničím nepodloženú) sumu alebo vec odložia a ďalej sa ňou nebudú zaoberať („spis uzatvoria“). Toto konanie Slovenského pozemkového fondu v nich evokuje, že fond si zrejme riešenie tejto veci nedopatrením zamenil za riešenie odkupovania pozemkov od Slovenského pozemkového fondu ako správcu či už pozemkov patriacich SR alebo neznámym vlastníkom. V danom prípade však Slovenský pozemkový fond ako správca pri vyporiadavaní podielového spoluvlastníctva konal naopak v rozpore s odbornou starostlivosťou, ak neakceptuje odborný posudok znalca, ale naopak svojvoľne predkladá svoje vlastné ponuky de facto „zbrucha“, čím donúti podielových spoluvlastníkov obrátiť sa na súd s povinnosťou uhradiť enormne vysoký súdny poplatok (v tomto prípade 5.000 Eur) a následne v rámci pojednávania na súde prezentuje, že výšku vyrovnacieho podielu ponecháva na úvahe súdu, čím de facto akceptuje aj sumu uvedenú v Znaleckom posudku, keďže iný relevantný dôkaz na preukázanie inej hodnoty vyporiadaných nehnuteľností sporové strany v konaní nepredložili. Vyslovili názor, že súd

v konaní správne vzal za východiskovú tú cenu, ktorá bola určená v znaleckom posudku a uviedol, že sumy, na ktoré poukázal Slovenský pozemkový fond vo svojich písomných vyjadreniach nemožno akceptovať, nakoľko ide len o nepreukázané ponuky z inzerátov, či z neplatnej (nepodpísanej) zmluvy, ktorú predložil. Slovenský pozemkový fond mal po celý čas možnosť akceptovať cenu určenú riadne vyhotoveným a fondom požadovaným znaleckým posudkom, prípadne rokovať o nižšej cene, či predložiť vlastný posudok, čo nikdy neurobil. Uvedené konanie považujú žalobcovia za zneužitie postavenia, resp. za šikanózný výkon práv správcu majetku nezisteného vlastníka a trvajú na tom, že v danom prípade neexistujú dôvody pre aplikáciu § 257 CSP. Slovenský pozemkový fond ako zástupca žalovaného vo svojich vyjadreniach navrhol, aby súd zamietol návrh žalobcov na náhradu trov konania, ktorý odôvodnil okrem toho, že nemal inú možnosť, len vstúpiť do sporu na strane neznámych spoluvlastníkov, aj tvrdením, že síce by bol výrok o povinnosti neznámeho vlastníka nahradiť žalobcom trovy konania teoreticky možný, avšak ho z povahy veci považuje za nevykonateľný, resp. prakticky nevyhľadateľný. Uvedený názor Slovenského pozemkového fondu odvádza od dlhoročnej praxe, kde reálne tieto osoby údajne sú dlhodobo neznáme a nezastihnuteľné, čo už vyplýva z podstaty inštitútu zastupovania nezistených vlastníkov. V nadväznosti na to žalobcovia poukázali na Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/33/2023–86 z 28.04.2023. Z predmetného rozhodnutia, ako aj zo zaužívanej súdnej praxe vyplýva, že aplikácia § 257 CSP je možná len v celkom výnimočných prípadoch. Hoci aj Slovenský pozemkový fond v konaní poukazoval na to, že tento spor je iudicium duplex, nezakladá to automaticky nemožnosť súdu priznať úspešnej strane nárok na náhradu trov konania. Zo zaužívanej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít totiž vyplýva, že hoci sú názory na priznanie náhrady trov konania v sporoch o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva rozdielne, náhrada trov konania sa má priznať vždy minimálne v prípadoch, ak sa niektorý z podielových spoluvlastníkov nezaujíma o vyriešenie veci, robí obštrukcie alebo ide o šikanózný výkon práva. V daných prípadoch by sa zásada procesného úspechu vo veci mala akceptovať.

7. Žalovaný v zastúpení Slovenským pozemkovým fondom sa k doručenému odvolaniu nevyjadril

8. Výroky I., II., III., IV. rozsudku súdu prvej inštancie neboli odvolaním napadnuté, nadobudli právoplatnosť, preto neboli predmetom odvolacieho konania (§ 367 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2, ak sa odvolací v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po zistení, že sú splnené podmienky prípustnosti odvolania, prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), preskúmal rozhodnutie vo výroku V. o trovách konania spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

11. K žalobcami namietanému odvolaciemu dôvodu odvolací súd uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesné vady v § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenie.

12. Z obsahu odvolania žalobcov je zrejmé, že namietajú porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Súdu prvej inštancie vytýka najmä to, že sa dostatočne nevysporiadal s ich argumentáciou prednášanou v konaní, jasne a presvedčivo nezdôvodnil rozsudok vo výroku V. o trovách konania. V tomto smere preto považujú rozsudok v napadnutom výroku V. za nepreskúmateľný. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecných záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov. Rozdielny názor strany vo vzťahu k hodnotiacemu úsudku súdu preto nečiní jeho rozsudok nesprávnym či nezákonným. Je nepochybné, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej

republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať aj ústavnou a zákonnou procesnoprávnou rámcou, ktorý predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu. Jedným z týchto princípov vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 220 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale i laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán, ktoré majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29.4.1993). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strán, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c/a Španielsko z 9.12.1994, Hiro Balani c/a Španielsko z 9.12.1994).

13. Z odvolacej argumentácie žalobcov je zrejmé, že nesúhlasia s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení odvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery, avšak v posudzovanej veci, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

14. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku V. o trovách konania medzi stranami sporu rešpektuje princípy spravodlivosti. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne, výstižne a zrozumiteľne odôvodnil aké dôvody osobitného zreteľa vzhladol na strane žalovaného, keď o trovách konania rozhodol tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal (žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu).

15. Z preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k trovám konania vyplynulo, že aplikoval § 257 CSP, pričom konštatoval, že SPF postupoval v konaní s náležitou odbornou starostlivosťou, tak pred súdom ako v súdnom konaní bol aktívny a reagoval na podania žalobcov a od počiatku súhlasil so zrušením podielového spoluvlastníctva v zmysle ich návrhu. To, že nevyjadril súhlas s výškou ceny za spoluvlastnícky podiel žalovaného a so žalobcami sa mimosúdne nedohodol, neznamená podľa súdu automaticky to, že konal obštrukčne, šikanózne, ani nehospodárne v záujme navyšovať trovy konania. Práve naopak mal za to, že konal v záujme ochrany majetkových práv žalovaného.

16. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu vo výroku V. o trovách konania odvolací súd dopĺňa, že v sporovom konaní (v danom prípade ide o také konanie) sa otázka náhrady trov konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v spore (§ 255 ods. 1 CSP). Výnimočne však súd môže v konaní procesne úspešnej strane nepriznať náhradu trov konania. Civilný sporový poriadok v § 257 CSP umožňuje súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadať výnimočne na zvláštnosti prejednávanej veci a prispieť tým k odstráneniu prípadnej tvrdosti, ktorú by jednak vyvolalo uplatnenie

zásady úspechu v spore. Každá strana znáša trovy spojené s jej účasťou v spore, kým nie je spor ukončený (§ 252 CSP). Kým povinnosť znášať trovy konania primárne a všeobecnou nákladovou povinnosťou strán konania a povinnosťou nahradiť trovy, je obmedzená na prípady, keď boli splnené určité zákonom vymedzené okolnosti. So sporovým konaním je nezlúčiteľne spojená náhrada trov konania a vyplýva to z jeho povahy, keď strany sporu stoja proti sebe a je na mieste, aby strana, ktorý v spore so svojim nárokom zvíťazila, dostala a ňou vynaložené trovy nahradené od proti strany.

17. Správne poukázal súd prvej inštancie, že už Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/102/2017 z 31. júla 2017 uviedol, že aplikácia ustanovenia § 257 CSP musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok; dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (viď. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010 či 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však je potrebné skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07, či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000).

18. V zmysle vyššie uvedeného, ak žalobcovia v podanom odvolaní namietali, že správanie žalovaného v zastúpení SPF vzbudilo dojem toho, že celé konanie bolo zbytočné a zneužil svoje postavenie, resp. za šikanóznny výkon práv správcu majetku nezisteného vlastníka, odvolací súd vznesenú argumentáciu žalobcov považuje za nedôvodnú. V tejto súvislosti si dovoľí odvolací súd poukázať, že v záujme spriechodnenia procesu usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom aj obnovenia dostatočne hodnoverného spôsobu evidencie práv k nehnuteľnostiam, ktorý sa v tuzemských podmienkach vytratil prakticky v súvislosti s opustením intabulačného princípu a stratou niekdajšieho významu inštitútu pozemkovej knihy, bol o.i. ustanovený zákonný mechanizmus nakladania Slovenského pozemkového fondu 1. s pozemkami, ktorých vlastník je známy, ale ktorého miesto trvalého pobytu alebo sídlo nie je známe (podľa čl. I. § 8 ods. 1 písm. c) zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom) a 2. pozemkami, ktorých vlastník nie je známy (podľa písm. d) rovnakého ustanovenia). Zákon priznáva na to určenej právnickej osobe, ktorou je práve Slovenský pozemkový fond oprávnenie na zastupovanie vlastníkov v konaniach pred súdmi a inými orgánmi verejnej správy. Odvolací súd vzhľadom k uvedenému v tu prejednanom prípade poukazuje na individualitu predmetného sporu, ktorá kreovala pre súd prvej inštancie povinnosť dôkladného preskúmania prípustnosti aplikácie § 257 CSP na predmetný spor, ako vyjadrenie odstránenia formálnosti, resp. tvrdosti aplikácie ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

19. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcov týkajúcej sa konania Slovenského pozemkového fondu v priebehu konania dodáva, že Slovenský pozemkový fond vykonával procesné úkony v celom rozsahu obhajujúc záujmy žalovaného ako podielového spoluvlastníka, ktorá povinnosť mu vyplýva priamo so zákona. Ako zástupca žalovaného v priebehu konania poukázal aj na dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by nemal byť žalovaný zaviazaný na náhradu trov konania žalobcom, jednak, že žalovaný nie je spôsobilý uhradiť náhradu trov konania, pretože ide o osobu na neznámom mieste, jeho bližšie údaje nie sú známe, ide o tzv. neznámych vlastníkov a takéto rozhodnutie by bolo z uvedeného dôvodu nevykonateľné (náhradu trov konania by žalobcovia voči žalovanému nevedeli vymôcť). Žalobcovia v priebehu konania vytýkali SPF jeho prístup k predmetu sporu, avšak je potrebné v preskúmvanej veci nazerať na rozhodovanie súdu (nielen) o trovách konania v širších súvislostiach s prihliadnutím na individualitu daného sporu, nakoľko tento súvisí s usporiadaním vlastníckych práv takýchto vlastníkov k nehnuteľnostiam, pričom bol vytvorený zákonný mechanizmus nakladania s nehnuteľnosťami odstraňujúci problém s komunikáciou a ich následné bezproblémové

zapojenie do súdnych či iných konaní, týkajúcich sa nehnuteľného majetku prostredníctvom zástupcu SPF.

20. V kontexte vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že táto procesná situácia, a to, že žalovaný je neznámy vlastník, je takým dôvodom hodným osobitného zreteľa, na ktorý by mal súd prihliadať. Pokiaľ by súd rozhodol o trovách konania v zmysle návrhu žalobcov, vydal by v tejto časti nevykonateľné rozhodnutie, keďže žalovaný nie je stotožnený, ide o neznámeho vlastníka, resp. nezisteného vlastníka nehnuteľnosti, ktorého sa zrušenie podielového spoluvlastníctva týkalo, a preto žalobcovia na základe takéhoto rozhodnutia by nemohli podať návrh na výkon rozhodnutia (exekúciu) v prípade dobrovoľného neuhradenia trov v zmysle Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok). Vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútiteľnosti zákonnými prostriedkami tak, ako to vyplýva z § 232 ods. 1 CSP. Rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom tvorí materiálny predpoklad nariadenia výkonu rozhodnutia. Na to, aby rozhodnutie bolo exekučným titulom musí disponovať vlastnosťou vykonateľnosti, pričom vykonateľnosťou sa rozumie vlastnosť alebo stav rozhodnutia, ktoré umožňujú nútené splnenie uloženej povinnosti. Vykonateľnosť, ako vlastnosť exekučného titulu má tak zložku formálnu – prejavujúcu sa ako existencia doložky vykonateľnosti a materiálnu – kedy hovorí o materiálnej stránke vykonateľnosti súdneho rozhodnutia. Materiálna stránka vykonateľnosti súdneho rozhodnutia predstavuje súhrn obsahových náležitostí exekučného titulu umožňujúci bez problémov identifikovanie subjektov i rozsahu judikovanej povinnosti (pozri Civilný sporový poriadok, komentár doc. JUDr. Marek Števec, PhD. a kol. C.H.Beck 2016 str. 845). Pokiaľ teda súdne rozhodnutie neumožní bezproblémové identifikovanie subjektov v tomto konkrétnom prípade žalovaného, ktorému by bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania, takéto rozhodnutie by postrádalo materiálnu stránku vykonateľnosti. V tomto smere preto považuje odvoláciu argumentáciu žalobcov, ktorí poukazujú na rozhodnutie odvolacieho súdu pod sp. zn. 11Co/33/2023 z 28.4.2023 za nedôvodnú.

21. Pokiaľ žalobcovia v odvolacej argumentácii poukazovali i na nález Ústavného súdu SR z 23.6.2022 sp. zn. III. ÚS 138/2022, odvolací súd poukazuje na odlišné skutkové okolnosti spočívajúce práve v tom, že strana (prípadne niektorá zo strán) nebola neznámym vlastníkom a teda nebolo konané so SPF ako správcom. V tomto smere poukaz žalobcov na správanie strany sporu je podľa odvolacieho súdu vo vzťahu k preskúmvanej veci, nedôvodné.

22. Odvolací súd takto dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcov nie je spôsobilé spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom výroku V. z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti, ktoré by mohli spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoj rozhodnutie.

23. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku V. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny a podľa § 387 ods. 2 CSP na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody.

24. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenie o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v nadväznosti na § 257 CSP, s poukazom na osobitné okolnosti konkrétneho prípadu a výnimočný charakter (ktorým je práve individualita), keď na strane žalovaného vystupuje neznámy vlastník v zastúpení SPF, stranám nárok na ich náhradu nepriznal.

26. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).